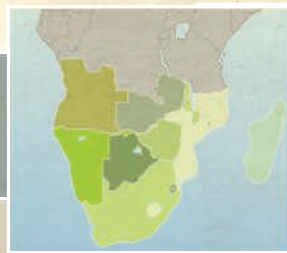

ADVENTISTIČKA MISIJA za mlade i odrasle

2015 • ČETVRTO TROMESEČJE • JUŽNOAFRIČKA INDIJSKO OKEANSKA DIVIZIJA

www.subotnaskola.org

Sadržaj

Na koricama (na prednjoj strani): Najabuliso nije hteo da uđe i prisustvuje jevanđeoskom sastanku, jer se plašio da su ti ljudi bili satanisti. Pročitajte njegovo iskustvo (Otkriti Božji put).

BOCVANA

4 Plač Kalaharija | *Oktobar 3*

MADAGASKAR

6 Nevernik | *Oktobar 10*

8 Optužen i prezren | *Oktobar 17*

MALAVI

10 Veoma zadovoljan poslom, deo I | *Oktobar 24*

12 Veoma zadovoljan poslom, deo II | *Oktobar 31*

14 Neočekivani odgovor | *Novembar 7*

16 Božja spasonosna ruka, deo I | *Novembar 14*

18 Božja spasonosna ruka, deo II | *Novembar 21*

JAR

20 Otkriti Božji put | *Novembar 28*

ZAMBIJA

22 Doneti mudre odluke | *Decembar 5*

24 Proširiti viziju | *Decembar 12*

ZIMBABVE

26 Ništa osim vere | *Decembar 19*

IZVORI

28 Program trinaeste Subote | *Decembar 26*

30 Budući projekti za trinaestu Subotu

31 Izvori

 = Priče koje posebno zanimaju tinejdžere

Vaša darovanja na delu

Zahvaljujući vašim nesebičnim prilaganjem darova u vreme trinaeste Subote u drugom tromesečju 2012. godine, svi učenici adventističke škole Jangon u Mjanmaru, bili su u mogućnosti da u vlasništvo dobiju primerak Biblije na burmanskome jeziku. Od 651 učenika škole, više od 80% ne potiče iz adventističke porodice. Učenici su bili oduševljeni time što su mogli da dobiju svoj primerak Biblije. Hvala vam još jednom što velikodušno pružate podršku misiji Hrišćanske adventističke crkve.

© 2014 General Conference of Seventh-day Adventists® • All rights reserved
12501 Old Columbia Pike,
Silver Spring, MD 20904-6601
800.648.5824 • www.AdventistMission.org

Dragi vođo subotne škole,

Ovog tromesečja upoznaćemo Južnoafričku indijsko-okeansku diviziju (JAIOD). U njoj živi više od 176 miliona ljudi, među kojima je više od 3 miliona adventista.

To praktično znači, jedan adventista na svakih 58 stanovnika.

Ovog tromesečja razmatraćemo iskustva iz nekoliko zemalja – Bocvane, Madagaskara, Malavija, JAR-a, Zambije i Zimbabvea. Zaista je uzbudljivo sagledati kako u tim raznolikim zemljama, sa različitim kulturološkim osobinama, jezicima, klimatskim uslovima, Bog deluje na sličan način širom celog kontinenta.

Naši projekti podržani darovima 13. Subote ovog tromesečja usmeriće se na obrazovanje i zdravstvo. U Bocvani imamo priliku da pomognemo izgradnju veoma potrebne adventističke osnovne škole – prvoj u Severnoj bocvanskoj oblasti Hrišćanske adventističke škole. U Zimbabveu, dar 13. Subote pomoći će da se izgradi klinika u gradu Gveru, u kome je zemljište već kupljeno i prikupljene dozvole za

izgradnju od lokalnih vlasti. Na univerzitetu Solusi, takođe, u Zimbabveu, naša misionska darovanja pomoći će da se proširi univerzitetska trpezarija, i tako zadovolji rastući broj studenata.

Uz navedene opise i iskustva u ovom misionskom časopisu, želim da vas ohrabrim da posetite naš veb-sajt www.adventistmission.org za više informacija, kao i da preuzmete besplatan misionski DVD "Reflektor" u kome ćete moći da pronađete druge misionske događaje i iskustva iz Južnoafričke i indijsko-okeanske divizije.

Hvala vam što podržavate misiju – žilu kucavicu adventizma!

Neka vas Gospod obilato blagoslovi!

Urednik *Džina Valen*

Mogućnosti

Darovanja trinaeste Subote ovog tromesečja pomoći će:

- Da se izgradi adventistička osnovna škola u Bocvani.
- Da se izgradi i opremi adventistički zdravstveni centar u Gveru u Zimbabveu.
- Da se proširi trpezarija na adventističkom univerzitetu Solusi.

Plač Kalaharija

Bušman

Ovaj Bušman je zauzvrat ispričao pastoru prekrasnu priču o tome kako ga je Bog vodio. Kad je bio mladić, osetio je jaku želju, da mora da nauči da čita i piše, tako da je sada mogao sam da čita Bibliju. Nekoliko godina ranije, kad su gladni lavovi zaklali mnogo stoke u njegovom selu, on je primetio da neka nevidljiva sila upravlja i nadgleda lavove. Kada se tada molio toj sili, da lavovi napuste tu oblast, to se i dogodilo. Kada je čuo za hrišćanstvo, i počeo da traži Boga, anđeo mu se javio u snu i odveo ga pastoru Vilijamu.

Pošto je Sekoba čuo radosnu vest Jevanđelja, pastor Vilijam je krenuo zajedno sa Sekobom u njegovo selo, da ostatku njegove porodice svedoči o Bogu i da ih pripremi za krštenje. Tako su 1948. godine, kršteni prvi vernici među Bušmanima.

Bušmani su ljudi niskog rasta, prosečne visine oko 150 cm, koji se tradicionalno kreću u malim grupama, loveći i skupljajući divlje plodove. To je nomadsko pleme, koje je naučilo da preživljava u surovim pustinjskim oblastima u Bocvani.

Klima u Bocvani je pretežno suva. Pustinja Kalahari, koja se prostire na jugozapadu države, ima manje od

Toplotni talasi igrali su se iznad vrelog peska. Mali, crni Bušman koračao je prema istoku preko ogromne pustinje Kalahari, gledajući često prema malom sivom oblaku na nebu. Sekoba je činio ono što mu je u snu bilo rečeno da uradi. Anđeo ga je uputio, da potraži čoveka po imenu Vilijam, koji će mu govoriti o pravom Bogu.

Kao što su mudraci nekad pratili zvezdu na nebu, Sekoba je tako pratio mali oblak, dok se nije zaustavio iznad sela. Ali kada je meštanima iz tog sela ispričao svoj san, rugali su mu se i ismejivali ga. Te noći, anđeo je ponovo došao u njegov san, i rekao mu da nastavi svoje putovanje prema istoku. Posle, skoro mesec dana pešačenja pustinjom, Sekoba je pronašao pastora Vilijama Mojoa, koji je, takođe, u svojim snovima bio pripreman za dolazak ovog malog Bušmana.

Pastor Vilijam je u razdoblju od nekoliko sedmica, poučavao Sekobu o Bogu.

23cm³ kiše godišnje. U Bocvani godinama unazad postoji adventistička bolnica Kanje, preko koje su lokalni stanovnici došli u dodir sa adventističkim hrišćanima.

Jedina pomoć za koju je znao

Pustinjsko sunce je nemilosrdno pržilo, dok se mali čovek tiho kretao noseći svoj luk. Po njegovom mršavom, izbornom izgledu, mogli bismo da pretpostavimo, da je ovaj čovek bio u sedamdesetim godinama, jer je njegovo telo bilo naviknuto na oskudicu u hrani i vodi, ali njegovi refleksi bili su brzi.

Kao što su činili i njegovi preci pre njega, pažljivo se približavao malom krdu bivola koji su pasli. Kada je bio dovoljno blizu, nanišanio je, zategao luk i odapeo svoju otrovnu strelu, koja je pogodila i ranila bivola, jer nije prodrla duboko. Razjareni bivo nasrnuo je na lovca, odbacio ga svojim rogovima kao krpenu lutku i teško ga ranio dubokim ubodom u stomak. Ranjeni lovac krenuo je prema jedinom mestu za koje je znao da na njemu može dobiti pomoć – u adventističkoj bolnici kilometrima udaljenoj.

Bio je na ivici svesti, kada je stigao u bolnicu. Užasnuto osoblje videlo je čoveka, koji je držao svoja creva u rukama. Diveći mu se na hrabrosti i snazi, odmah su ga stavili na pokretni krevet i odveli u operacionu salu. Hirurg se iskreno molio za ovog čoveka, dok mu je obrađivao ranu. Znao je da samo Bog može da pomogne ovom čoveku.

Uz brižnu negu, koju mu je ukazalo osoblje, ovaj čovek se na kraju oporavio i vratio svojoj porodici, ostavljajući sve

ljude u bolnici u dubokoj neizvesnosti, da li je upoznao Boga za vreme svog boravka u bolnici. Nekoliko meseci kasnije, čovek sa zastrašujućim ožiljkom na svom stomaku, došao je u bolnicu, noseći lanac od 2 metra perli mukotrpno ručno nanizanih, svojim primitivnim alatom, kao znak zahvalnosti doktoru koji mu je spasao život.

Pioniri svetske misije

Uz sjajno delo koje se obavlja u adventističkoj bolnici, pioniri svetske misije šire poznanje o Hristu među ljudima u Bocvani.

U razdoblju od tri godine Mukudi Mokopoca je radio kao pionir Svetske misije Hrišćanske adventističke crkve, u maloj beloj crkvi u selu Sodžvi. Kada je otpočeo svoju službu u selu, bilo je sedam adventista. Danas, crkva broji 42 vernika među kojima ima i dece.

Mukudi je u toku svoje službe pomagao da se evanđeoski sastanci održavaju, molio se svako jutro sa seoskim poglavicom, odlazio da posećuje učenike u lokalnoj školi i molio se sa osobljem i pacijentima u bolnici. Svaki dan odlazio je u posete meštanima u svom selu, pomagao im u svakodnevnim poslovima i proučavao Bibliju sa njima.

“Isus će uskoro doći”, kaže Mukudi. Molimo vas da se molite za pozni dažd da pomogne pionirima Svetske misije širom sveta da silno šire vest o Isusu.

Deo darova u trinaestoj Suboti ovog tromesečja, pomoći će da se osnuje i otpočne rad adventistička osnovna škola u Bocvani. Molimo vas da planirate da velikodušno prilazete svoja darovanja.

Nevernik

Antoin

Radoznalost i vera

Vredno sam učio da bi moja porodica bila zadovoljna mojim ocenama. Međutim, ubrzo sam shvatio, da je Biblija bila u samom središtu postojanja škole. Nisam mogao da izbegnem, da ne slušam o Bogu ili Bibliji. Svakog dana, školska nastava otpočinjala je jutarnjom molitvom i nekim tekstom iz Biblije. Čas iz Biblije bio je obavezan za svakog učenika. A to je značilo da treba da koristim Bibliju. Nevoljno, prihvatio sam zabranjenu knjigu.

Moj otac je duboko religiozan čovek. Odgajao je moju braću i mene da verujemo da su hrišćani nevernici, i da treba da ih izbegavamo. Ne smemo nikad da dodirnemo njihovu svetu knjigu, a još manje da je čitamo.

Kada sam završio osnovnu školu, moj otac nije mogao da nađe srednju školu u našoj oblasti, u kojoj sam mogao da učim ono što sam želeo. Jedina, dostupna škola bila je adventistička škola sa internatom u drugom gradu. Škola je imala veliki ugled, tako da je moj otac, sa negodovanjem, ipak dozvolio da se upišem u tu školu. Međutim, upozorio me je: "Ako budu pričali o Bogu, nemoj ih slušati."

Klimnuo sam glavom obećavajući sam sebi, da ću izbegavati svakog ko pokuša da mi govori o Bogu ili Bibliji.

»Moj otac je, negodujući, ipak dozvolio da se upišem u tu školu. Međutim, upozorio me je: Ako budu pričali o Bogu, nemoj ih slušati.«

Profesori su imali drugačiji pristup nego bilo koji iz moje prethodne škole. Pokazivali su brigu i interesovanje za moj napredak u nastavi. Učenici su, takođe, bili drugačiji. Pitao sam se: "Kako ovi ljudi, sa takvom, dubokom verom mogu biti nevernici? I zašto je Biblija toliko loša, ako

ovi ljudi žive uskladu sa njenim načelima?

Počeo sam malo više da budem pažljiviji na nastavi i jutarnjim bogoslužjenjima, slušajući biblijskog učitelja i ostale učenike. Bio sam iznenađen saznanjem, da je ono o čemu su govorili, imalo zaista smisla. Jednog dana, uzeo sam

Bibliju i počeo da je samostalno čitam. Što sam više čitao, to sam više želeo da je upoznajem. Postavljao sam pitanja i želeo još potpunije da je istražujem.

Test vere

Znao sam da će moj otac biti veoma ljut, ako sazna za moje rastuće zanimanje za Isusa, zbog toga ništa nisam govorio svojoj porodici. Međutim, kada sam odlučio da se krstim, shvatio sam da o tome moram da obavestim svoje roditelje. Plašio sam se da kažem ocu, tako da sam najpre saopštio majci, jer sam znao da će ona imati više razumevanja. I bilo je tako.

Kada sam došao svojoj kući za vreme školskog raspusta, niko od roditelja nije ništa rekao o mojoj novoj veri. Znao sam da otac očekuje od mene da radim u polju, dok sam na raspustu. Vredno sam radio svaki dan, a u petak, radio dvaput vrednije, tako da ne bih morao da radim u Subotu. U Subotu ujutro, otišao sam u adventističku crkvu koja je bila u mom gradu.

Otac nije ni zapazio da nisam radio u Subotu. Međutim, kada mu je neko rekao, da sam u Subotu otišao u crkvu, on je udvostručio obim posla koji sam

morao da obavim narednog petka. Očekivao je da ću raditi u Subotu. Bilo je nemoguće završiti rad od petka i subote, pre početka Subote.

U Subotu ujutro, otac me je pozvao da radim u polju. Ponizno, objasnio sam da ću u nedelju dvaput više raditi, ali da želim da proslavljam Boga u Subotu. Najpažljivije, što sam umeo, objasnio sam Božju zapovest o svetkovanju svetog subotnog dana.

Otac nije želeo teološku raspravu, želeo je samo poslušnost. "Ako me ne budeš slušao, i odeš u crkvu, onda neka adventisti postanu tvoji roditelji. Neka ti oni kupuju hranu, i plaćaju školarinu!"

Znao sam da je ocu teško da me se odrekne, bio sam mu miljenik.

Odlučio da bude poslušan

"Uvek sam ti bio poslušan", rekao sam, "međutim, u potrazi sam za mudrošću, a Bog je Izvor mudrosti, zato ja moram biti poslušan Bogu. Dozvoli mi da proslavim Boga onako kako On očekuje, i nastaviću da radim, i da ti budem dobar sin." Međutim, otac je odbio moj predlog.

Posle bogoslužjenja, vratio sam se kući da uzmem svoje stvari, otišao sam u adventističku školu i ispričao direktoru šta se dogodilo. Škola mi je pomogla hranom i smeštajem, tako da sam mogao da nastavim svoje školovanje.

Ja i dalje volim svoju porodicu, ali Bog je sada moj Otac, a moja crkvena porodica brine se za mene. Nemam razloga da se kajem za ovu odluku. Zahvalan sam Bogu za adventističku školu u kojoj sam prvi put počeo da učim o ljubavi i sledim Boga ljubavi. Hvala vam za vašu podršku sedmičnim misionkim darovanjima, i vašem velikodušnom darovanju trinaeste Subote. 🙏

Misionske informacije

- Adventistička škola Mahandžanga nalazi se na severozapadu Madagaskara.
- Svake godine krsti se približno 80 učenika što je rezultat školskih evanđeoskih napora na kampu. Među đacima 1/3 ili 1/4 potiče iz nehrišćanskih porodica.
- Škola je postala previše mala da primi sve zainteresovane učenike koje stiće svojom dobrom reputacijom i mogućnošću za napredovanje.

Optužen i prezren

MADAGASKAR | Oktobar 17

Ranari

Nisam mnogo znao o adventistima, ali bio sam siguran da nisu sasvim pametni. Ipak, kada sam saznao da je kamp adventističkog univerziteta Zuršer, pored mog sela, i da traži radnike, prijavio sam se za posao. Zaposlio sam se u školi. Onda sam saznao da adventisti planiraju da drže seriju evanđeoskih sastanaka u mom selu. Želeo sam da vidim u šta ti ljudi veruju, i prisustvovao sam tim sastancima.

Istina ili jeres?

Kada je govornik propovedao o krštenju, objašnjavajući taj čin kao javno izražavanje hrišćanske spremnosti za ostvarenje lične zajednice sa Isusom, nastala je velika debata među slušaocima. Zar nije dovoljno biti kršten kao beba, pitao sam. Međutim, kada sam pročitao biblijske tekstove, koje je govornik navodio, shvatio sam, da Biblija zapravo i uči o krštenju kao uro-

njavanju u vodu, što je znak da je osoba postala Isusov sledbenik.

Morao sam da se složim sa idejom krštenja, međutim, kada je govornik spomenuo Subotu, bio sam uveren da greši. Sedmice počinju ponedeljkom, smatrao sam, tako da je sedmi dan nedelja, a ne Subota. Opet sam čitao svoju Bibliju i u tome poslu koristio i rečnik, i shvatio da je reč za Subotu i za Božji dan od odmora – šabat, skoro ista i na mom jeziku.

Nevoljno, ali, iskreno, morao sam da prihvatim da adventisti govore biblijske istine. Osećao sam da moja matična crkva nije bila u skladu sa Biblijom.

Kada sam svojoj supruzi rekao da želim da postanem adventista, njen odgovor je bio grub. "Da li si poludeo", pitala me je. "Smatrala sam da ti ne voliš adventiste!" Šta je pogrešno sa crkvom u kojoj si sve ove godine proveo? Moji roditelji i braća, takođe, su bili veoma iznenađeni, i nisu mogli da shvate, zašto sada želim da idem u crkvu koju uopšte ne volim!

Stajati za istinu

Počeo sam da odlazim u malu adventističku crkvu u selu koja je bila blizu mog doma. Moja supruga bila je ljuta kada sam odbio da uzimam obroke u kojima je bilo svinjskog mesa. Moj otac

nije mogao da shvati zašto želim da dam 10% svojih prihoda crkvi, kada sam jedva uspevao da prehranim porodicu. Bilo je teško, međutim, odlučio sam da ostanem čvrst za ono što je Biblija govorila, i da verujem da će me Bog blagosloviti.

Nije bilo jednostavno, bilo je dana kada sam se osećao potpuno usamljen. U mojoj kulturi, porodica je veoma značajna. I dok sam sa jedne strane imao podršku crkvene porodice, koja me je prihvatila, negovala i volela, sa druge strane, sva moja rodbina je ustala protiv mene. Međutim, nastavio sam da čitam Bibliju, pa čak i onda, kada je moja supruga izjavila da ću poludeti od tolikog čitanja. Teško je bilo stajati uspravno, posebno kada je posao na univerzitetu bio završen.

Veliko iznenađenje

A, onda su prilike počele polako da se menjaju. Prihvatio sam posao u jednom udaljenom gradu, i otišao na šest meseci. Kada sam se vratio, moja supruga me je dočekala veću da se priprema

za krštenje. Saznao sam da je, za vreme mog odsustva, počela da proučava Bibliju sa nekima sa univerziteta, i da će se krstiti narednog dana. Kakvo predivno iznenađenje!

Moja majka je počela da se raspituje o mojoj veri, i uskoro sam počeo da proučavam Bibliju sa njom. Kada su me braća optužila da sam izneverio naše tradicionalno porodično verovanje, otac im je rekao da me puste da verujem u šta želim, i da se prema meni ophode sa poštovanjem.

Bio sam srećan što sam mogao da se zaposlim u obezbeđenju adventističkog univerziteta, jer je to značilo da nadomak domu imam stabilan posao.

Optužen

Jedne noći, dok sam bio na dužnosti, neki pljačkaši ušli su na kamp, i držali pištolj uperen u mene, tražeći od blagajnika da im da novac. Pljačkaši su pobjegli sa kampa, a policija je stigla. Bio sam šokiran, kada su me uhapsili i optužili da sam sarađivao sa kriminalcima. Proveo sam više od godinu dana u zatvoru čekajući na suđenje. Za to vreme, moja braća su govorila da sam sam kriv za to što mi se dešava, jer sam postao adventista. Moja supruga i deca sami su se borili za život bez ičije pomoći. Međutim, ostali su čvrsti i dosledni, i obe moje kćeri ubrzo su se krstile.

Konačno je i pljačkaš bio uhapšen, a ja pušten iz zatvora. Univerzitet mi je ponudio drugi posao.

Time, što sam postao adventista, moj život nije bio olakšan. Međutim, slediti Božje istine uvek je vredno, bez obzira na sve. Nikada nisam zažalio zbog odluke da postanem adventista. Molim se da članovi moje porodice upoznaju toplinu Božje ljubavi, kao što sam ja učinio. 🌍

Brze činjenice

- Madagaskar se nalazi na istočnoj obali južne Afrike. To je četvrto po veličini ostrvo na svetu. Preko 80% biljaka i životinja koje se tamo nalaze, nigde ne postoje.
- Narod koji naseljava Madagaskar, potiče od onoga što je danas u Indoneziji i na istočnoj obali Afrike. Kasnije, Indusi i Arapi naselili su ostrvo. Prvi doseljenici doneli su i religiju obožavanja predaka, koja se i danas praktikuje.
- Danas nešto više od 20 miliona ljudi živi na Madagaskaru.

Veoma zadovoljan poslom, deo I

MALAVI | Oktobar 24

Heri

Heri i Aleks radili su kao radnici u obezbeđenju na Malaviju. Često su razgovarali kako da prekinu dosadu na poslu. Jedne večeri, Aleks je rekao: "Imam ideju kako bismo mogli da zaradimo dodatni novac.

"Kako", upitao je Heri zainteresovano.

"Mogli bismo da upotrebimo pištolje koje imamo", rekao je Aleks pokazujući na svoj pištolj. "Bogataši imaju više nego

što im treba, a nama treba više nego što dobijamo. Mogli bismo da uzmemo malo od njih, da bude dovoljno za nas."

»Zatvorski zidovi bili su ozidani ciglama od blata, prekrivenim debelim slojem cementa. Heri i Aleks odlučili su da prokopaju rupu – otvor do izvan ćelije. Bilo im je potrebno samo tri dana da prokopaju otvor.«

Heri nije odmah prihvatio, ali na kraju je popustio. Jedne noći, tiho su ušli u kuću bogate porodice i ukrali novac i ono što su mogli da ponesu sa sobom. Nekoliko dana kasnije, opljačkali su još nekoliko kuća. Međutim, jedne večeri bili su uhvaćeni. Tek u zatvoru, Heri je shvatio ozbiljnost počinjenih dela. Bili su osuđeni na osam godina teškog rada u dobro čuvanom zatvoru, a zatim su odvedeni u različite zatvore.

Odlučan da pobegne

Od prvog trenutka kada je ušao u zatvorsku ćeliju, Heri je odlučio da pobegne, čim mu se ukaže prilika. Na njegovoj zatvorskoj odeći bila je ispi-

sana dužina njegove zatvorske kazne. Jednog dana, Heri je nagovorio nekog zatvorenika da menjaju odeću. Dok je nosio odeću sa ranijim datumom izlaska iz zatvora, dodeljen mu je posao u zatvorskoj bašti, koji je bio manje čuvan.

Heri je zapazio da čuvar koji ih nadgleda, svakog popodneva izgleda pospan. Jednog dana, dok je čuvar zevao, Heri je odbacio svoju

Brze činjenice

- Pošto je 73 godine bio protektorat Velike Britanije, Njasalend je konačno dobio nezavisnost 6. jula 1964. godine i promenio ime u Malavi.
- Dana 18. maja 1994 usvojen je prvi ustav, formiran je pravni sistem koji je zasnovan na engleskom opštem civilnom i običajnom pravu.
- Grad Lilongve je glavni i najveći grad na Malaviju.
- Zvanična valuta zove se kvača.
- Zvanični jezici na Malaviju su engleski i čičeva i njima govori 52% populacije.

motiku i počeo da trči. Ostali zatvorenici, videvši ga, počeli su takođe da trče.

Čuvari su pohvatali sve zatvorenike osim Herija, koji se krio među nekim velikim stenama. Kada je pao mrak, čuvari su odustali od dalje potrage, i vratili se u zatvor. Heri je napustio zaklon i pobegao.

Ubrzo se zaposlio, 18 meseci naporno radio, kloneći se bilo kakve nevolje. A, onda jednog dana kada je došao na autobusku stanicu, policija ga je sačekala i vratila u zatvor. Sada je morao da odsluži 10 godina.

Iznenadeni ćelijski drugar

Kada je Heri odveden u zatvorsku ćeliju, bio je iznenađen, kada je video da je Aleks, njegov prethodni partner u kriminalu, u istoj ćeliji.

“Imam ideju”, uzviknuo je Aleks.

“Kakvu ideju”, upitao je Heri, setivši se, da sve izgleda kao nekada u stara vremena.

Zatvorski zidovi bili su ozidani ciglama od blata, prekriveni debelim slojem cementa.

Heri i Aleks odlučili su da prokopaju rupu – otvor do izvan ćelije. Bilo im je potrebno samo tri dana da prokopaju otvor. Čekali su da padne mrak, i provukli se kroz rupu.

Sve je delovalo tiho, ali tek što su izašli na drugu stranu zida, jedan stražar ih je opazio i povikao. Čuvari su ih pojurili, ali Heri i Aleks uspeali su nekako da pobegnu.

Izašli su na put, zaustavili prvo vozilo i ukrali ga od vlasnika. Odvezli su kola u grad i prodali nelegalnoj garaži za auto delove. Nekome je to bilo sumnjivo, i događaj je prijavio policiji. Aleks je uspeo da pobjegne, međutim, Heri je bio uhvaćen. Ovog puta, bio je poslat u mali zatvor, u kome je bio bolje čuvan. Ta odluka je promenila njegov život.

Nastavak sledeće sedmice

Veoma zadovoljan poslom, deo II

MALAVI | Oktobar 31

Heri

Nastavak iz prethodne sedmice

Neki hrišćani svake sedmice posećivali su zatvor i poučavali zatvorenike o Bogu. Jedan od zatvorenika je pozvao Harija da se pridruži njihovoj maloj grupi za proučavanje. Otišao je na sastanak, ali njegove misli bile su obuzete idejom kako da pobegne iz zatvora. Vernik laik, koji je vodio sastanak dao mu je knjigu koja se zvala "Velika borba." Heri je počeo da čita knjigu, iako je bio uveren da zbog silnih počinjenih greha, Bog neće hteti da gubi vreme zbog njega.

Često bi se noću, iz zatvorskih ćelija, moglo čuti pevanje ili recitovanje moli-

tava. Jedne večeri, reči jedne pesme posebno su takle Herijevo srce: "Lutao sam daleko od Boga, sada se vraćam domu svome." Tamna noć nije mogla da sakrije suze iz Herijevih očiju. Počeo je da jeca. Ista stvar ponovila se, nekoliko noći kasnije.

Heri je shvatio da ga Bog poziva da se vrati domu, i nije mogao da se ogлуši o poziv.

Heri je oklevao da se pridruži nekoj religioznoj grupi, jer nije znao koja je od njih učila istine iz Biblije. Počeo je da proučava razne religijske pokrete. Čak je naučio i arapski da bi mogao da čita Kuran.

Međutim, nijedna od ovih religija, nije dopirala do njegovog srca.

»Heri je oklevao da se pridruži nekoj religioznoj grupi, jer nije znao koja je od njih učila istine iz Biblije.«

A, onda se setio knjige koju je dobio na poklon, pronašao je i počeo da čita. Dok je čitao *Veliku borbu*, osećao je da ta knjiga govori istinu. Otpočeo je da proučava Bibliju sa grupom adventista koji su obilazili u zatvor i svedočili zatvorenicima. Uskoro se pridružio kršteničkom razredu i pripremao se za krštenje. Zbog reputacije begunca, stražari su odbili da mu dozvole da za krštenje napusti zatvor.

Mesec dana kasnije, bio je prebačen u zatvor iz koga je svojevremeno pobe-gao. Kada je ušao u zatvor, stražari su ga pozdravili. Neki među njima čuli su da je doživeo promenu, i pratili ga da se uvere da li je to istina, čak su i podmićivali druge zatvorenike da ga uhode.

Heri se obradovao kada je saznao da adventisti održavaju bogoslužjenja i u ovom zatvoru. Pridružio im se i nastavio da proučava lekcije Glas nade, koje je započeo nekoliko meseci ranije. Na

Misionske informacije

- David Livingston, škotski misionar, stigao je na obale jezera Malavi 1859. godine.
- Oko 80% stanovnika Malavija je hrišćanske veroispovesti. Druga velika religija – islam zastupljena je u 12% stanovništva.
- Malavijska unija Hrišćanske adventističke crkve organizovana je 1925. godine. U njoj deluju tri srednje škole, brojne klinike, stacionari, izdavačka kuća i adventistička televizijska i radio stanica.
- Malavijska unija broji 1360 crkava, sa 418 847 vernika.

kraju, bilo mu je dozvoljeno da ode na krštenje.

Heri je pisao svojoj porodici i rekao im je da je predao svoj život Bogu. Kada su došli da ga posete, bili su zadivljeni promenama koje su zapazili. Kada se sa svojom porodicom molio, i stražari su bili dirnuti njegovim rečima. Čak su ga pustili da nasamo ostane sa majkom, jer su bili ubeđeni da više neće pokušavati da pobjegne.

Heri se potpuno posvetio službi u zatvoru. Držao je sastanke, upisivao je druge zatvorenike na tečajevе DBŠ-a, i delio im knjige Elen Vajt. Adventistička zatvorska grupa je narasla na 100 članova, pre nego što je Heri otpušten iz zatvora.

Kada se vratio svom domu, Heri je počeo da radi kao literarni evanđelista. On uživa da širi svoju veru i deli je sa drugim ljudima koje upoznaje, vodeći ih Bogu. Dovoditi duše Isusu je njegova nova težnja. "To je ono što me čini veoma zadovoljnim svojom poslom", mnogo boljim od onoga koji me je uveo u zatvor", izjavio je Heri. 🌐

Neočekivani odgovor

MALAVI | Novembar 7

Vilan

Mala grupa adventista planirala je da drži seriju evanđeoskih predavanja. Prve večeri, bili su razočarani, jer je samo mali broj ljudi došao. Neki su predlagali da otkažu sastanke, međutim, govornik je odbio: "Ako se iskreno molimo, Bog će učiniti da se nešto dogodi", rekao je.

Naredne večeri, opet je bio prisutan mali broj ljudi. Otpočeli su sastanak pesmom i molitvom, odjednom, začulo se komešanje, klicanje i pljeskanje. Komešanje je postajalo sve glasnije, jer je njau – poštovalac duhova, obučen u gizdavu, pletenu od trave i krpa odoru, noseći šešir sa mnogim sitnim detaljima i masku, prilazio mestu sastanka evanđeoske grupe. Njau je verovatno išao prema groblju.

Poštovalac duhova ulazi u crkvu

Kada je njau prišao bliže, prestao je da igra, zastao okrenuvši se prema govorniku. Narod koji ga je pratio takođe je zastao, i utišao se očekujući da se nešto dogodi. Izgledalo je kao da planira da sluša evanđeosku poruku. Govornik je nastavio svoje izlaganje.

Njau je do kraja pažljivo slušao izlaganje, zajedno sa ljudima okupljenim oko sebe. Neko je procenio da je tog trenutka preko 200 ljudi prisustvovalo sastanku. Govornik je bio uzbuđen, ali nastavio je svoje izlaganje o Navuhodonosorovom snu iz Knjige proroka Danila iz drugog poglavlja. Posle završne molitve, njau i njegovi sledbenici, nastavili su put prema groblju. Naredne večeri, program je otpočeo sa istim malim brojem prisutnih. Međutim, kako se program odvijao, ljudi su počeli da dolaze. Čak je i njau došao sa svojom maskom, plaštom i

sledbenicima. Ovog puta nije samo stajao izvan mesta na kome su bili okupljeni slušaoci evanđeoskih predavanja. Sada je ušao pod šator i seo na jednu stolicu. Svi njegovi sledbenici posedali su na stolice i klupe. Te večeri oko 80 ljudi bilo je prisutno na sastanku.

Prisustvo ljudi na sastancima je nastavilo da raste. Nekoliko večeri posle toga, govornik je pozvao slušaoce da prihvate Isusa za svog Spasitelja. Te večeri, 95 ljudi tražilo je da se upiše u DBŠ i proučava biblijske lekcije.

Još ima poštovalaca duhova

Naredne večeri oko 200 ljudi stiglo je na evanđeoski sastanak, među kojima je bilo još dva njaua. Te večeri je još 50 ljudi tražilo da se upiše u DBŠ i proučava Bibliju.

Serija predavanja trajala je 21 veče, a nakon toga je usledilo krštenje. Na dan krštenja, 145 osoba je predalo svoje živote Bogu i učinilo zavet. Među njima nalazio se i čovek, koji je bio njau – sledbenik duhova, a sad je postao novi čovek i sledbenik Isusa Hrista. Ovaj bivši njau danas živi hrišćanskim životom i širi Isusovo Jevanđelje.

Mala grupa vernika, koja je želela da drži evanđeoska predavanja, sada u velikoj crkvi proslavlja Boga. Njihova prethodna crkva bila je premala da primi sve koji su dolazili, radoznale da čuju poruku koja je privukla sledbenike duhova da postanu sledbenici živoga Boga.

Medicinsko – misionarski posao

Godine 1908. mala adventistička bolnica otpočela je svoj rad blizu Makvase. Više od 100 godina, ova bolnica je radila u jednoj od najsiromašnijih zemalja afričkog kontinenta. U Malaviju živi oko 13 miliona ljudi, među kojima mnogi

žive u siromaštvu i imaju veliku potrebu za medicinskom negom. Bolesti poput side veoma su rasprostranjene i menja ju lice Malavija.

Adventistička bolnica Malamulo, danas ima više od 200 kreveta i vodi brojne edukativne programe. Bolnica, takođe, upravlja medicinskom školom, koja obučava mlade za buduće medicinske sestre, laboratorijske tehničare i drugo medicinsko osoblje. Ova škola privlači mlade iz svih delova države, i predstavlja veoma važnu ustanovu za ljude iz lokalne zajednice. Učenici stiču znanje koje će im pomoći da se lakše zaposle, kao i da služe onima kojima je neophodna njihova pomoć.

Najveće iskušenje sa kojim se bolnica Malamulo suočava su brojni pacijenti zaraženi HIV virusom. Približno između 50% i 60% odraslih, koji dolaze u bolnicu na neki tretman, imaju virus HIV-a. Iako je broj ovih pacijenata zaista veliki, bolnica često uspeva da promeni život pacijenata, kako u fizičkom, tako i u duhovnom smislu. Hvala vam što podržavate misiju Hrišćanske adventističke crkve. 🌍

Brze činjenice

- U Malaviju živi 16,36 miliona stanovnika.
- Malavi je mešavina valjkastih visoravni, dugih ravnica i omanjih planina.
- Najznačajnija odlika države je jezero Malavi koje je dugačko oko 580 kilometara.
- Ekonomija Malavija je uglavnom zavisna od poljoprivrede, koja predstavlja 90% izvoznog prihoda države. Glavni izvoz je duvan, čaj, šećer i vuna

Božja spasonosna ruka, deo I

Porodica Banda

Vesli Banda je bio pastor u nekoliko sela u Malaviju. Porodica je živela u dvosobnoj kući. Kako struja nije bila uvedena u celoj okolini, gospođa Banda je pripremala obroke za porodicu izvan kuće, na upaljenoj vatri.

Jedne večeri, posle večernjeg obroka, gospođa Banda otišla je do mesta na kome je kuvala, da pripremi obrok za naredno jutro, "sadžu" (kačamak/palenta p.p). Njen suprug je bio u dnevnoj sobi i sređivao neke papire. Deca su mirno sedela u drugoj sobi čekajući početak porodičnog bogoslužjenja. Međutim petogodišnji Džoša je zaspao na prostirki pored očevih nogu.

Pastor Banda uzeo je i pokušao da upali svoju uljanu, parafinsku lampu, jedini izvor svetlosti koji su imali. Plamen lampe se raspršio, jer

je u lampi ponestajalo goriva. Našao je bocu sa parafinom i počeo da puni rezervoar lampe, da se lampa ne ugasi. Međutim, gospodin Banda nije znao da je parafin u boci bio pomešan sa benzinom. Dok je punio lampu, plamen je zahvatio isparenja i lampa je eksplodirala u njegovim rukama.

Razorni požar

Pastor Banda je instinktivno bacio lampu na pod sobe, međutim, plamen je zahvatio njegovu odeću. Gospođa Banda je, čuvši eksploziju lampe, dotrčala u sobu i videla kako njen suprug u plamenoj buktinji istrčava iz sobe. Ona je odmah bacila kofu vode na njega, dok se on valjao po podu pokušavajući da ugasi vatru koja mu je zahvatila odeću. Plamen je ubrzo bio ugašen. U tom trenutku deca su istrčala iz kuće vičući: "Vatra! Vatra!" Vatra se širila u sobi podsticana zapaljenim uljem, koje je isteklo iz lampe. U

»Vatra se širila u sobi podsticana zapaljenim uljem koje je isteklo iz lampe. U celokupnoj zbrci, niko nije primetio da je mali Džoša nedostajao.«

celokupnoj zbrci, niko nije primetio da je mali Džoša nedostajao. Nekoliko trenutaka kasnije, gospođa Banda je

primetila malog Džošu zahvaćenog plamenom kako puzi prema izlazu iz kuće. Vrisnula je, zgrabivši svoje najmlađe dete i ubacila ga je u veću kofu sa vodom. Vatra je bila ugašena, ali Džoša je zadobio velike opekotine.

Komšije su istrčale iz svojih kuća i potrčale prema kući Bandovih noseći kofe sa vodom. Međutim, veći deo pokućstva već je bio uništen u plamenu.

Njihovo selo nije imalo ni kliniku ni dom zdravlja, tako da je jedan sused otrčao do jednog bogatijeg farmera koji je imao kola. Lupali su na njegova vrata, moleći ga da hitno preveze povređeno dete i njegovog oca u bolnicu. Čovek je istog trena seo u svoja kola i veoma brzo stigao do Bandovih, smestio ih u kola i velikom brzinom krenuo prema gradu i bolnici. Bila je ponoć, kad su stigli u urgentni centar. Stigli su skoro četiri sata posle nesreće.

Doktori su odmahivali glavom posmatrajući opekotine koje su pastor

Banda i njegov sin imali na svom telu. Pastor Banda je imao velike opekotine, Međutim njegov sin je imao još veće rane po nogama, stomaku i grudima. Svaki pokret nanosio je bol malom dečaku. Neki doktori su čak pokušali da pripreme oca veću da možda mali dečak neće preživeti.

“Činimo sve što možemo za vašeg sina”, rekao je doktor nežno. “Njegove opekotine su toliko velike, da će mu biti pravo olakšanje da umre.”

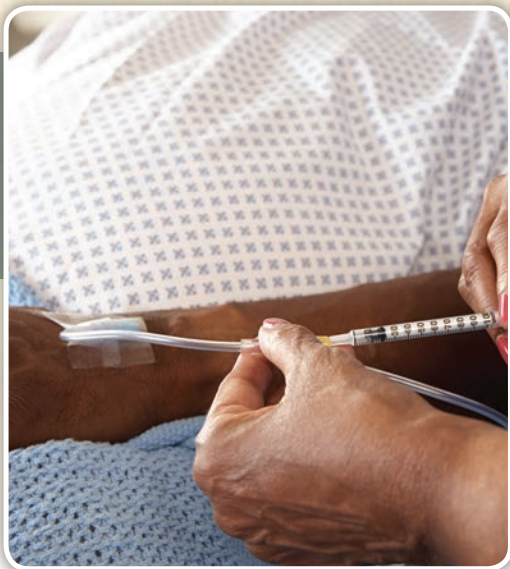
“Ne”, odgovorila je gospođa Banda odlučno. “Bog je spasao njegov život. Vi učinite sve što možete, ali Bog će spasiti mog sina.”

Nastavak sledeće sedmice

Misionske informacije

- Adventistička bolnica Malamulo nalazi se 65 km jogoistočno od grada Blantajra.
- Hrišćanska adventistička crkva kupila je zemljište u oblasti koja se sad naziva Malamulo za izgradnju misionarske stanice 1902. godine. Misionari su je nazvali Malamulo po reči zapovest na čičeva jeziku. Tokom godina, na tom zemljištu izgrađene su različite ustanove – srednja škola, škola za obuku učitelja i propovednika, izdavačka kuća. Prva klinika otvorena je 1915. godine, a 1927. unapređena u bolnicu. Od tada je kamp Malamulo narastao i danas, pored već navedenih ustanova, ima i srednju medicinsku školu, kao i crkvu.
- Bolnica opslužuje polulaciju od 129.000 ljudi iz dva okolna okruga. Približno 6.000 osoba mesečno leči se u bolnici.

Božja spasonosna ruka, deo II

Porodica Banda

Nastavak iz prethodne sedmice

Obrada rana bila je podjednako bolna kao i same rane. Svaki dan, medicinske sestre menjale su zavoje, mažući opekotine biljnim preparatima i slanom vodom. Zatim su pažljivo uklanjale mrtvu kožu sa opekotina. To je sprečavalo infekciju. Sestre su naučile gospodu Bandu kako da ispira ranu i stavlja lek. Ona je ostala u bolnici sa svojim suprugom i sinom, brinući se za njih.

Posle dva duga meseca, pastor Banda je želeo da izađe iz bolnice. Njegovi mišići bili su atrofirani, jedva je mogao da hoda, ali brinuo se za vernike crkve.

Pošto se pastor Banda vratio u svoj dom, mali Džoša i njegova majka ostali su u bolnici još četiri meseca. Svakog

dana majka bi nežno razgovarala sa njim, dok mu je previjala rane. Njeno prisustvo jačalo je dečaka i davalo mu nadu.

Teško je bilo biti toliko dugo odvojen od porodice. Nisu mogli često da se posećuju, međutim, mogli su da se mole jedni za druge.

Posle šest meseci, mali Džoša je prebačen u rehabilitacioni centar u kome je proveo još 3 meseca na fizikalnoj terapiji. Nije mogao da hoda, međutim uz pomoć hodalice učio je da se kreće. Njegova majka je otpočela novu svakodnevnu terapijsku rutinu. Ku-

pala ga je toplom vodom, zatim razgibavala njegove nožne mišiće. Bilo je veoma bolno, ali je molila Džošu da peva umesto da plače.

Ipak, došao je dan u kome je i mali Džoša mogao da se vrati u svoj dom. Njegova majka je nastavila da ga leči i da mu pomaže, hrabreći ga

da hoda. Kada je video svoje drugare napolju, želeo je i on da trči i igra fudbal.

»Njegova majka je otpočela novu svakodnevnu terapijsku rutinu. Kupala ga je toplom vodom, zatim razgibavala njegove nožne mišiće. Bilo je veoma bolno, ali je molila Džošu da peva umesto da plače.«

Nakon godinu dana oporavka i terapije, Džoša je mogao da hoda bez ičije pomoći.

Lečenje pastora Bande takođe je dugo trajalo. Njegovi mišići nogu bili su toliko zgrčeni da nije mogao da vozi bicikl, što mu je otežavalo kretanje od jedne crkve do druge. Međutim, njegove crkve nastavile su da rastu u broju i veri.

Pastor Banda je svestan da je u toku nesreće koju je preživeo, Bog bio sa svakim članom porodice, hrabreći, blagosiljajući i isceljujući ga. "Bog je bio uz nas i u najtežim trenucima kroz koje smo prolazili. Kada sam se vratio u svoj dom, nakon boravka u bolnici, uvideo sam da je crkva napredovala i više, nego što je bilo pre nesreće."

Gospođa Banda je, takođe, bila vesna i zahvalna Bogu za blagoslove tokom tih dana. "Zahvalna sam Bogu što je sačuvao mog supruga i sina. Ovo iskustvo me je naučilo o značaju provođenja vremena u porodičnom krugu. Nisam ni znala da moj mali Džoša ima

Brze činjenice

- Malavi je država koja se nalazi u jugoistočnom delu afričkog kontinenta. Graniči se sa Zambijom na severozapadu, Mozambikom na istoku, jugu i zapadu.
- U jezeru Malavi živi više ribljih vrsta nego u bilo kome drugom jezeru na svetu.
- Malavi ima suptropsku klimu sa izraženom kišnom sezonom (od novembra do maja) i sušnom sezonom (od maja do novembra).
- U Malaviju živi više od 750 vrsta ptica.

snagu da izdrži ovu nevolju. Otkrila sam i neke njegove talente za koje nisam ni bila svesna da ih poseduje. Uvidela sam, da lepo peva. Za vreme našeg dugotrajnog boravka u bolnici postali smo međusobno mnogo bliži, i upoznali smo još bolje brižnog nebeskog Oca", kaže gospođa Banda. 🌍

Otkriti Božji put

JUŽNA AFRIKA | Novembar 28

Nabuliso

(Zamolite mlađu žensku osobu da predstavi izveštaj osobe čije iskustvo upoznajemo ove sedmice.)

Živim u jednom gradu koji se nalazi u severoistočnom delu JAR-a. U toku celog svog života išla sam u crkvu i u nedeljnu školu, međutim, kada se veliki šator pojavio na jednoj praznini u gradu, moj život se zauvek promenio.

Evo, On dolazi

Plakati su najavljivali sastanke pod šatorom pod nazivom "Evo, On dolazi!" Ko to dolazi? Pitala sam se. Neki ljudi su govorili da su oni koji održavaju takve sastan-

ke, bili satanisti, tako da sam se plašila da uđem i prisustvujem sastancima.

Čula sam neku ženu koja je rekla: "Večeras će govornik govoriti o Hristovom drugom dolasku." To je privuklo moju pažnju. Isus je već bio na Zemlji kao beba, zašto bi ponovo dolazio? Razmišljala sam. Nikada ranije, nisam čula nešto slično ovome. Da li su ovo bili hrišćanski sastanci? Pitala sam se.

Radoznalost je nadjačala strah, i te večeri prišla sam dovoljno blizu šatora, da sam mogla da čujem glasove koji su dopirali iznutra. Želela sam da saznam o čemu to govornik govori, ali plašila sam se da uđem. Ako ono što govornik

bude govorio bude mnogo strašno, mogu da odem. Razmišljala sam. U tim mislima me je prekinuo blagi glas jednog čoveka, koji mi je poželeo dobro večere, pruživši mi Bibliju i pokazujući mi plastičnu stolicu na koju me je uputio da sednem. Ovaj čovek ne izgleda

zastašujuće. Razmišljala sam. Dok sam čekala da sastanak otpočne, prelistavala sam Bibliju. Kod kuće sam imala Novi zavet, međutim, nikada nisam videla celu Bibliju.

»Neki ljudi su govorili da su oni koji održavaju takve sastanke, bili satanisti, tako da sam se plašila da uđem i prisustvujem sastancima.«

Otkrivanje biblijske istine

Govornik je ustao, da bi se pripremio za svoje izlaganje. Pokazivao je slajdove da ilustruje svoju propoved i prikazivao na velikom platnu stihove iz Biblije koje je navodio u izlaganju. Naveo je toliko biblijskih stihova, da sam se pitala da li je ono što su ljudi govorili o ovim sastancima pod šatorom, bila laž. Satanisti sigurno ne bi ovoliko koristili Bibliju. Mislila sam. Svaki biblijski tekst se zaista odnosio na ono o čemu je govornik govorio. Postajala sam sve ubeđenija, da govornik iznosi istinu.

Na kraju sastanka, shvatila sam da sam pronašla nešto dragoceno. U mojoj crkvi, s vremena na vreme, koristimo Bibliju, međutim, ovaj govornik je koristio Bibliju za svaki deo teme. Želela sam da još više saznam o ovome.

Božja reč me je dovela na sastanke svake večeri, do kraja serije. Saznala sam toliko informacija o Bogu, da sam shvatila da Ga ranije uopšte nisam ni poznavala. Pred kraj serije sastanaka, rekla sam govorniku. "Saznala sam toliko mnogo o Isusu tokom ovih sastanaka, da osećam da sam Ga ranije jedva poznavala. Na koji način mogu predati svoj život u Božje ruke? Kako mogu postati vernik u vašoj crkvi?"

Pastor me je pozvao da se pridružim posebnoj grupi koja je bila formirana za osobe koje su želele da saznaju više o Bibliji i adventističkom verovanju. Željno sam se pridružila grupi za proučavanje i pripremla za krštenje.

Stajati za veru

Moji roditelji znali su da sam odlazila na sastanke pod šatorom, međutim, ništa mi o tome nisu govorili. Pretpostavljali su da, kad se serija predavanja bude završila, zaboraviti adventiste. Kad su

saznali da planiram da proučavam Bibliju i pripremam se da postanem adventista, uopšte nisu bili srećni.

U stvari, izgledalo je kao da mnogi ljudi nisu srećni što je 30 ljudi pozelelo da postanu adventisti posle tih sastanaka. Pastori i crkvene vođe u gradu pokušavali su da nas obeshrabre da se pridružimo adventističkoj crkvi. Organizovali su čak i javna predavanja na kojima su iznosili svakakve neistine o adventistima. Neki ljudi su pod pritiskom odustali i vratili se u svoje pređašnje crkve. Međutim, ja sam bila odlučna. Želela sam da sledim Boga. Kad se uzbuđenje malo stišalo, još ljudi zaželelo je da se priključi adventističkoj crkvi.

Na kraju je 40 ljudi bilo kršteno, i postali smo prvi vernici Hrišćanske adventističke crkve u našem gradu. Dva pionira iz svetske misije, koji su ostali u gradu posle evanđeoske serije, poučavali su nas o istinama Biblije. Učili su nas, između ostalog, kako da svoju novu veru širimo sa svojim bližnjima. Išli smo od vrata do vrata i razgovarali i molili se sa ljudima. Danas, naša crkva broji 80 odraslih vernika ne računajući decu i mnogobrojne posetioce. 🌍

Brze činjenice

- Ingvavuma je grad na severoistoku JAR-a. Nalazi se blizu granice sa Svazilandom i Mozambikom.
- Većina ljudi u ovoj oblasti bavi se poljoprivredom i stočarstvom. Oni gaje paradajz, krompir, kukuruz. Većina uzgaja dovoljno da prehrani svoje porodice. Oni nisu bogati.
- Virus HIV-a predstavlja ozbiljan zdravstveni problem u oblasti Ingvavuma, u kojoj je 1/3 populacije zaražena tim virusom.

Doneti mudre odluke

Džulijus

počela da kaplje po njegovoj majici. Bio je pogođen. Momak koji je bio pored njega samo se uhvatio za stomak i pao na zemlju. Umro je na ulici.

Odjednom, momci više nisu bili hrabri ratnici, već uplašeni tinejdžeri. Pomogli su Džulijusu da pobegne i odveli ga kući, da mu previju ranu. Rana nije bila ozbiljna, već samo površinska. Džulijus je shvatio da je bio srećan što je živ, što nije teže povređen.

Drugačiji prijatelj

Te večeri Aleks, Džulijusov prijatelj, čuvši šta se dogodilo, došao je da ga poseti. Aleks je znao da je njegovom prijatelju potrebna promena u životu. Pozvao je Džulijusa da pođe sa njim u crkvu. Iako se malo kolebao, Džulijus je prihvatio ovaj predlog dodavši: "Ali, ne želim da išta slušam o Bogu."

Aleks je bio drugačiji od većine momaka koje je Džulijus poznavao. Kada su ga Džulijus i njegovi drugovi ismevali što je hrišćanin, nije se ljutio. Zapravo, želeo je da bude još bolji prijatelj sa Džulijusom.

Te večeri u snu, Džulijus je sanjao kako Isus sedi na prestolu i sudi ljudima. Džulijus je posmatrao kako Isus sudi i ljudi odlaze u raj ili pakao, i razmišljao je gde bi njega Isus poslao. Međutim, kada je Isus pogledao u njegovom pravcu, ništa nije rekao. Samo je ustao i napustio prostoriju, ostavljajući Džulijusa samog.

Džulijus se probudio i shvatio da mu

Džulijus živi na jugu Zambije. Odrastao je u porodici koja nije bila religiozna. Kada je imao 14 godina, neki njegovi drugovi su ga pozvali da se pridruži njihovoj bandi. Nije bio svestan opasnosti u koju je srljao upotrebom alkohola i droge, i nedugo zatim, postao je zavisnik.

Nemiri

Iskršli su nemiri u gradu i Džulijus je sa svojim prijateljima odlučio da vidi o čemu je bilo reč. Da bi ojačali svoju hrabrost, momci su pušili marihuanu i pili pivo. Kada su stigli na mesto nemira, videli su da je policija tamo bila zauzeta u pokušaju da prekine ulične nemire i uspostavi red.

Džulijus je sa prijateljima iskoristio ove ulične nemire, da provali u neku kuću i ukrade dragocenosti. Prilikom izlaska iz kuće, videli su policajca i pokušali da pobegnu. Međutim, policajac je vikao da stanu, jer će u suprotnom pucati. Jedan od momaka je napao policajca i u zbrci koja je uskoro nastala, čuli su se pucnji, a i meci su leteli iznad njih. Odjednom je Džulijus osetio da ga je nešto pogodilo u vrat, i krv je

se Bog javio u snu, međutim, nije razumeo značenje sna.

Borba za vernost

Narednog jutra, došao je jedan njegov prijatelj. Ponudio mu je marihuanu i ubrzo su obojica bila drogirana. Džulijus je zaboravio san.

Međutim, te večeri imao je još jedan san. Sada su se u snu pojavila tri anđela koji su nosili crne knjige. Došli su da razgovaraju sa njim o Isusu i Nebu. Ujutro, kada se probudio, shvatio je da ga Bog poziva. Obukao se i otišao do svojih prijatelja i rekao im: "Ja ću predati svoj život Isusu, više neću da se bavim kriminalom, niti da pušim marihuanu ni pijem alkohol."

Njegovi drugovi nisu mu verovali, podsmevali su mu se. Međutim, Džulijus je odlučio da promeni svoj život. Razmišljao je o svom poginulom prijatelju i o Aleksu koji ga je pozvao da sutradan sa njim ode u crkvu i počne da proučava Bibliju. Džulijus je napustio svoje prethodno društvo i bio je spreman da pođe u crkvu.

Kada je te srede ušao u crkvu, video je da nekoliko grupa ljudi zajedno proučava Bibliju. Seo je u jednu klupu pored govornika i slušao o stvarima za koje nikada ranije nije čuo. Osećao je da je to crkva koja propoveda istinu. Rekao je svom prijatelju Aleksu da želi da dođe u crkvu i u Subotu.

Tokom subotne škole i bogoslužjenja shvatio je koliko tek treba da upozna je Boga. Pitao je svog prijatelja kako može da postane adventistički hrišćanin. Aleks ga je upoznao sa propovednikom, i uskoro se pridružio kršćanskom razredu. Aleks je takođe izrazio želju da proučava osnovne biblijske istine sa njim. Tog subotnog dana, posle bogoslužjenja, otišli su u prirodu i pronašli jedno mirno mesto da proučavaju Bibliju. Međutim, na putu, Džulijusovi pređašnji drugovi su ih primetili i pozvali obojicu na piće i marihuanu. Džulijus se usprotivio rekavši: "Ne mogu

da se ponovo vratim u takav život." Odbio je poziv. Drugovi su ga samo ismejali i otišli ostavivši ga sa Aleksom.

Borba i pobeda

Džulijus je uskoro shvatio da nije jednostavno ostaviti drogu i alkohol. Borio se sa svojim željama i iskušenjima. Aleks je bio uz njega, proučavajući Bibliju i moleći se za njega. "Aleks mi je pomagao da se usredsredim na Boga i Njegovu reč, a ne na drogu ili alkohol, i Bog me je oslobodio od te zavisnosti." Kada se oslobodio svojih poroka, bio je spreman da se krsti.

Kao što je Bog upotrebio Aleksa da ga dovede Isusu, tako Džulijus danas širi svoju veru među svojim prijateljima. Iako mu se neki i dalje podsmevaju, dva njegova prijatelja krenuli su njegovim stopama i ubrzo krstili. "To je srž misije – preneti Radosnu vest bližnjemu", izjavljuje Džulijus sa osmehom na licu.

Vaša misionarska darovanja omogućiće da se mladi i odrasli obučavaju da šire svoju veru među svojim prijateljima i susjedima. Hvala vam što prilaganjem potpomažete misiju Hrišćanske adventističke crkve. 🌍

Brze činjenice

- Glavni grad Zambije je Lusaka.
- Država je dobila svoj naziv po reci Zambezi koja kroz nju protiče, i znači "Srce svega."
- Najveći vodopad na svetu, Vikrorija, nalazi se na reci Zambezi. To je jedno od sedam prirodnih svetskih čuda na Zemlji. Stanovništvo Zambije ovaj vodopad naziva Musiotunil što znači Dim koji grmi.
- Valuta u Zambiji je kvača.
- Već više od 2 000 godina rude gvožđa i bakra iskopavaju se u Zambiji.
- Zvanični jezik u Zambiji je engleski.

Proširiti viziju

ZAMBIJA | Decembar 12

Mojsije

Nisam nameravao uopšte da postanem hrišćanin. Upoznao sam Boga kad sam bio u državnoj internatskoj školi. Zapravo, upoznao sam devojkicu sa kojom sam želeo da se zbližim. Skupio sam hrabrost da je pitam da izađemo. Znao sam da je bila hrišćanka, međutim, to mi nije smetalo.

Kada sam ušao u prostoriju u kojoj se nalazila, čitala je neki traktat. Seo sam pored nje i pitao je šta to čita. Pružila mi je jedan traktat, i ja sam se pretvarao da ga čitam, samo da bih ostavio utisak na nju. Kada sam je pitao da izađemo u šetnju, blago me je odbila, ali me je zamolila da zadržim traktat. Kasnije, te iste večeri, seo sam da konačno pročitam traktat. Bila je to lekcija Glasa nade o paklu, i njena sadržina prilično me je uznemirila. Te večeri teško sam zaspao.

Često sam bio u nevolji, jer sam kršio školske propise. U subotu ujutro, dan kasnije, pošto sam pitao devojkicu da izađemo, otišao sam u upravnu zgradu

da vidim da li sam bio kažnjen dodatnim radnim časovima na kampu, zbog prestupanja bilo kog školskog pravila te sedmice.

Jedan poziv

Dok sam čitao spisak, jedan momak je prošao pored mene i pozvao me je da sa njim pođem na bogoslužjenje. Nisam bio zainteresovan za religiju, ali iz nekog razloga, prihvatio sam poziv. Išli smo kroz kamp i razgovarali. Nisam ni znao da je devojkica koju sam pitao da izađemo, dan pre toga, bila adventistkinja.

Imao sam dva dolara u svom džepu koje sam planirao da to veče potrošim na piće. Međutim, kada je na bogoslužjenju, bio prikupljan dar, iznenadio sam sam sebe time što sam u koricu stavio sav novac koji sam imao. Kasnije sam shvatio da me je to delo spasilo od opijanja tog vikenda.

Iako nisam prihvatio poziv da prisustvujem bogoslužjenju zbog devojkice, sa kojom sa želeo da se združim, bilo mi je drago, kada sam je tamo video. Prišla mi je i pomogla da se osetim dobrodošlim na crkvenim sastancima, međutim, ni dalje nije želela da izađe sa mnom.

Od prvog dolaska u crkvu, rešio sam da prestanem da pušim i pijem. Bogu hvala, nikada više posle toga nisam pušio, niti pio. Kada sam raskinuo druženje sa starim društvom, pravili su mi probleme u vezi sa mojim novim verskim interesovanjem. Molili su me da idem da pijem sa njima, i činili sve što

su mogli da me vrate na stari put, ali odbijao sam. U crkvi sam stekao nove prijatelje. Nekoliko meseci kasnije, predao sam svoj život Hristu i uskoro sam bio kršten. Imao sam tada 17 godina.

Trezveno shvatanje

Posle završetka srednje škole, radio sam kao literarni evanđelista tri naredne godine. Jednog dana, obilazio sam bolnicu, i tamo sam sreo nekoga ko mi je poznato delovao. Jedva sam ga prepoznao. Bio je to jedan od mojih bivših drugova sa kojima sam se opijao, drug iz detinjstva. Bio je na samrti od tuberkoloze i virusa AIDS-a. Zapanjen, potpuno u šoku, gledao sam u njega, dok je ležao u nesvesnom stanju. Bilo je prekasno da mu bilo šta kažem o Hristu. Međutim, nisam mogao da se izborim sa teškom mišlju, kada sam shvatio, da sam na tom mestu mogao da budem ja, da sam se oglušio o Božji poziv. Moj nekadašnji prijatelj je preminuo nekoliko dana kasnije. Ovo iskustvo me je potpuno protreslo. Uvideo sam da moram da budem spreman da odgovorim na Božji poziv kad kod i gde god dođe. Oglušivanje o taj poziv označava sigurnu smrt.

Planirao sam da ostanem literarni evanđelista do kraja svog života. Na kraju svega, preko štampanog lista papira, upoznao sam Boga. Međutim, bio sam pozvan da vodim tri crkve. Nisam imao nikakvu obuku za propovedničku službu, i nikada nisam ni razmišljao o tome. Lomio sam se da li da prihvatim ovaj poziv, jer to nije bilo onako kako sam zamišljao da će Bog delovati u mom životu. Ipak, konačno sam prihvatio poziv.

Posle nekoliko godina provedenih služeći u crkvi, crkvena oblast me je sponzorovala da otpočnem svoje studije na

Solusi – adventističkom univerzitetu u Zimbabveu. Tokom školskih pauza, propovedao sam i držao evanđeoske sastanke, gde god bi me neko pozvao. Kako se širila vest da sam uvek bio voljan da služim, tako su se i pozivi množili. Otkrio sam da je to bilo ono što volim da radim.

Ne ograničavajte Boga

Za vreme školskog predavanja, govornik nas je pozvao da razmišljanjem o tome kako Bog može da nas upotrebi, proširimo svoje gledanje. "Ne ograničavajte sebe, kao ni Boga", rekao je. Reči ovog govornika duboko su uticale na mene. Ali, kako sam mogao da proširim svoje shvatanje o tome kako Bog može da me upotrebi? On je već u mom životu učinio i više nego što sam mislio da će ikada biti moguće!

Nekoliko meseci kasnije, primio sam poziv da držim seriju evanđeoskih sastanaka u JAR-u. Pogledavši na kalendar u svom rokovniku, shvatio sam da se ti dani poklapaju sa onima kada treba da polažem završne ispite. Molio sam se Bogu da mi pomogne. Nisam ništa rekao ljudima u JAR-u o svojoj dilemi, samo sam postio i molio se da odem u JAR ako je Njegova volja. Verovao sam da će Bog pronaći rešenje. Znao sam da se datumi evanđeoskih sastanaka ne mogu promeniti, a znao sam, takođe, da ne mogu da pomerim svoje ispitne rokove. Bog je radio u moju korist. Ispiti su bili pomereni za celu sedmicu!

Evanđeoski sastanci bili su veliki blagoslov. Grupa od 19 ljudi predala je svoje život u Božje ruke. Bog je povećao moju viziju, moje shvatanje i načinio od mene – nekadašnjeg bezvrednog grešnika, čoveka koji je spreman da bude oruđe Božje sile. Završio sam svoje studije na univerzitetu Solusi i sada služim kao rukopoloženi propovednik u Zambiji. 🌍

Ništa osim vere

ZIMBABVE | Decembar 19

Džon

Džon je odrastao znajući da ga je Bog pozvao da bude propovednik. Čeznuo je da pohađa univerzitet Solusi. Međutim, plaćeni studentski posao je teško naći u Zimbabveu, tako da je Džon morao da se osloni na svoju majku koja trebala da plati njegovu školarinu.

Džon je proveo leto služeći bližnjima i držeći evanđeoske sastanke u nekoliko obližnjih gradova. Bio je ushićen kada je video da je 100 ljudi došlo na predavanja, sa željom da bolje upoznaju Hrista.

Kada se vratio u svoj dom uvideo je da nema dovoljno novca da plati školarinu, jer prodavnica njegove majke nije najbolje poslovala. "Možda ćeš morati da sačekaš sledeći semestar da se upišeš u školu", rekla mu je majka.

"Nemoj se brinuti, Bog me poziva u svoju službu i On će mi pomoći da platim školarinu", odgovorio joj je.

Ništa osim vere

Džon je spakovao svoj ranac i krenuo na autobus do Solusija, sa nedovoljno novca za povratnu kartu. Nije imao ništa osim vere.

Te noći je spavao u studentskoj sobi kod svog prijatelja. Narednog jutra, otišao je do dekana, koji nije bio spreman da mu dodeli sobu, pre nego što sredi svoje finansije. Pošto je poznavao Džona, na kraju se ipak složio, i rekao: "Ako ne budeš sredio svoje finansije do 17 časova sutra popodne, moraćeš da napustiš sobu."

Džon mu se zahvalio i otišao u sobu. Odmah je kleknuo i pomolio se: "Bože, hvala Ti za ovo vreme za koje ću imati sobu. Ali, ako mi ne pomogneš da platim troškove školarine, moraću sutra da napustim sobu. Od Tebe sve zavisi. Hvala ti Gospode. Amin."

Džon je čuo da njegova poznanica drži evanđeoske sastanke na kampu, pa je otišao da je poseti. "Da li si platio svoju školarinu", pitala ga je.

“Ne, nemam dovoljno novca. Došao sam da se za to zajedno molimo”, iskreno je odgovorio. “Da ne tražimo novac od Boga, nego da Mu samo zahvalimo za ono što nam pruža.”

Novac nije došao tog dana. Dok je hodao po kampu, nekoliko prijatelja ga je zaustavilo da ga pitaju kako se stvari odvijaju. Džon im nije govorio o svojim finansijskim problemima. Samo se nasmešio i rekao: “Sve je u redu, Bog upravlja svim prilikama.”

Kada je došlo veče, ništa se nije dogodilo. Džon je ponovo pred Boga izneo svoje prilike i zatim otišao na spavanje.

Odgovor na molitvu

Narednog jutra, Džon je otišao na bogoslužje koje je održano na kampu. Vođa molitvenog sastanka tražio je dobrovoljce koji će se moliti. Džon se molio za potrebe studenata, a u sebi se pomolio za svoj problem.

Nekoliko sati kasnije, upoznao je jednog mladića na kampu. “Kako si? Da li je sve u redu”, pitao ga je novi prijatelj.

“Da, sve je dobro. Bog ima kontrolu nad svime”, odgovorio je.

“Kako ti je majka”, pitao je prijatelj.

“Dobro je, ali je zabrinuta za troškove moje školarine”, odgovorio je Džon.

“Koliko ti treba”, pitao je momak.

“50 000 zimbabvejskih dolara.”

Momak je tada izvadio novčanik i pružio Džonu sav novac koji je imao. “Evo ti 250 bocvanskih pula. To vredi 23 000 zimbabvejskih dolara. Džon se toplo zahvalio svom novom prijatelju.

Hvala Gospode, kako sada da zamenim ove bocvanske pule za dolare? Razmišljao je. Ubrzo je našao nekog na kampu ko mu je zamenio novac. Džon je zatim brzo otišao do telefonske kabine da javi svojoj majci.

“Mama, pošalji Mersi (Džonova mlađa sestra) u banku da plati depozit od 25.000 dolara”, rekao je.

“Džone, znaš da nemamo novca”, odgovorila je majka.

“Samo pošalji Mersi u grad. Bog će se pobrinuti za novac.” Njegova majka bila je potpuno zbunjena, međutim nije se raspravljala. Ako je Džon imao takvu veru, nije se usuđivala da sumnja. Tako da je poslala Mersi u grad i čekala da vidi kako će se Bog pobrinuti.

Za to vreme, Džon je otišao u banku da položi depozit od 25 000 dolara koje je dobio na račun.

Zatim je ponovo pozvao svoju majku.

Još jedno čudo

“Pokušavala sam da te dobijem. Na putu prema banci, Mersi je srela jednog tvog prijatelja, koji kada je čuo da si upisao studije, i da nemaš dovoljno novca za školarinu, želeo da ti pomogne oko školskih troškova. Tako da je dao Mersi 25 000 dolara za tvoju školarinu”, rekla je. “Sada samo treba da nam kažeš broj žiro računa škole, da možemo da uplatimo novac”

Džonove oči napunile su se suzama kada je shvatio kako je Bog odgovorio na njegove molitve. Žureći u školu, ušao je u kancelariju školskog blagajnika nekoliko minuta pre isteka radnog vremena. Njegovo srce je bilo toliko osnaženo da je prosto leteo, shvatajući da je Bog učinio još jedno čudo za mladog odlučnog momka, koji nije imao ništa osim vere.

Više od 1 000 studenata je upisano na univerzitetu Solusi. Škola se iz godine u godinu širi, i potreban joj je sve veći prostor. Neophodno je proširenje studentske trpezarije. Hvala vam što podupirete misiju trinaeste Subote Hrišćanske adventističke crkve. 🌐

Program trinaeste Subote

➤ Napomena za vođu subotne škole:	Uvodna pesma „Gospod nad svim narodima“, <i>Pesmarica Hrišćanske adventističke crkve, broj 588.</i>
	Dobrodošlica Vođa subotne škole
	Molitva
	Program “Pouči me”
	Prilaganje darova
	Završna pesma „Ustani crkvo Gospodnja“, <i>Pesmarica Hrišćanske adventističke crkve, broj 615.</i>
	Završna molitva

Učesnici: tri govornika – (Opaska: učesnici treba da budu dovoljno upoznati sa svojim materijalima, tako da mogu da ih predstave i naglase važne delove.)

Rekviziti: Velika mapa Južnoafričke indijsko-okeanske divizije sa istaknutom Bocvanom, Madagaskarom, Malavijem, JAR-om, Zambijom i Zimbabveom. (Skenirati mapu sa zadnje strane tromesečne pouke i projektovati na ekran, ili kartu preuzeti sa interneta www.AdventistMission.org. Slike su, takođe, dostupne na sajtu. Kliknite na “Resursi”, “Resursi za vođe”, “Projekat trinaeste Subote”, a zatim na tekući kvartal.)

Narator 1: Ovog tromesečja usmerićemo svoju pažnju na ljude u južnoafričkoj indijsko-okeanskoj diviziji (JAIOD). Naša darovanja trinaeste Subote u ovom tromesečju, posebnu pažnju obraćaju na obrazovanje i zdravlje. Poslušajmo priču pod nazivom “Iznenadna škola” koja objašnjava kako adventističko obrazovanje ima važnu ulogu u osnivanju crkve u Zambiji.

Narator 2: Kada je V. Anderson sa suprugom i još nekoliko ljudi stigao u Zambiju, u koju nisu stigli avionom ili nekim drugim savremenim prevoznim sredstvom, već u kolima sa volovskom vučom. Posle dugog višednevnog putovanja po neravnim, prašnjavim putevima, ovi putnici konačno su stigli na zemlju koju je lokalni

poglavica poklonio Adventističkoj crkvi, da osnuje školu za lokalnu decu.

Dok je gospođa Anderson skupljala drva za potpalu vatre na kojoj je mogla da pripremi obroke, gospodin Anderson je razgledao imanje. Njegove oči tražile su pogodno mesto, na kome bi se mogla izgraditi škola. Posla je bilo puno. Najpre su Andersonovi morali da nauče lokalni jezik, da bi mogli da razgovaraju sa ljudima. Zatim, je gospodin Anderson morao da pronađe nekog ko bi mu pomogao da poseče drveće, da ga obradi i počne da gradi školu. On je želeo da od lokalnih ljudi nauči, šta najbolje uspeva na tom zemljištu, da bi kasnije mogao da napravi školsku farmu. “Ako budem vredno radio, uspeću da otvorim školu za dve godine”, razmišljao je.

Narator 2: Međutim, tog dana, jedan momak je došao do gospodina Andersona i rekao: "Učitelju, ja sam došao da učim u tvojoj školi." Jedan od Andersonovih radnika mu je preveo šta je momak rekao. "Škola! Mi još nemamo školu."

"Zar vi niste učitelj", upitao je dečak. "Onda me podučavajte." Momak nije želeo da se odvoji od gospodina Andersona, prateći ga u stopu.

"Ovaj momak želi da ide u školu, ne želi da ide svojoj kući", rekao je gospodin Anderson svojoj supruzi, koja je tu u blizini pripremala obrok.

Narator 1: "Da li je Isus ikada vratio nekog i ostavio ga samog?" Upitala je gospođa Anderson svog supruga. Gospodin Anderson je shvatio. Momak je želeo da uči, iako Andersonovi nisu imali ni knjige, ni školu, čak nisu poznavali ni lokalni jezik. Sve što je imao bilo je nekoliko tablica, nešto krede, nekoliko olova i listova papira.

Narednog dana, još četiri dečaka došla su sa željom da uče. Tako je odjednom nastala i otpočela sa radom škola. Anderson je organizovao momke da pripreme zemljište za setvu i raskrče zemlju za izgradnju škole. Posle celodnevnog rada, momci bi posedali sa svojim učiteljem oko logorske vatre da uče. Reč po reč, Anderson je naučio lokalni jezik (čitonga) i ispisivao bi ga zvuk po zvuk slovima na tabli. Poučavao je momke da čitaju ispisana slova.

Uskoro je Anderson mogao jednostavnim rečnikom da ispriča neku biblijsku priču svojim učenicima, a oni zvuk po zvuk, reč po reč da nauče da čitaju svoj jezik.

Još dece je došlo, i škola je svakodnevno rasla. Mesec dana kasnije više od 40 dečaka je dolazilo u školu. U međuvremenu, počele su i devojčice da dolaze.

Tokom godinu dana, Anderson je na čitonga jeziku ispisivao biblijske događaje od Stvaranja do Potopa. Kada su deca

kasnije dobila prve knjige na svom jeziku, učili su ih napamet. Bili su toliko željni učenja i čitanja.

Kako su deca napredovala, nastavila su da rade i na izgradnji škole i farme. Posejali su kukuruz (koji su nazivali "mili"), zasadili i drugo povrće i pomogli da se izgrade prve spavaonice od zemljanih zidova i krovom od slame. Sagradili su i trpezariju, učionice i crkvu. Od drvenih kutija koje su Andersonovi koristili za pakovanje namirnica i stvari, bio je izgrađen sto koji je bio duži od spavaonice. Noću su deca spavala na podu.

Narator 2: Međutim, ova spavaonica nije mogla da primi sve one koji su došli. Jedne Subote posle bogoslužjenja, gospodin Anderson, sada direktor škole, video je da pet momaka tužno sede na pragu njegove kuće. Znao je da žele da uče, ali da nije bilo mesta. Međutim, kada je saznao da su pešačili više dana (240 km), da bi došli u novu školu, digao je svoje ruke prema Nebu u molitvi.

"Šta da radimo", upitao je svog afričkog pomoćnika Detu. "Učenici se već sada guraju i pod je prepun noću. Dolazi kišna sezona, a nema ni dovoljno slame za jači i bolji krov. Ne možemo da primimo više učenika!" Deta je razmišljao nekoliko trenutaka, i zatim rekao: "Učitelju, pod je prepun dece kada spavaju, ali niko ne spava na stolu." U toku narednih 5 meseci, sto je služio za obroke, za učenje i za spavanje.

Narator 1: Deca su brzo učila. Lekcije o Božjoj ljubavi ispunjavale su ih radošću i menjale njihova srca. Dejvid Livingston, poznati afrički misionar, jednom je rekao da ako se tvrdo srce naroda Bitonga može promeniti, to bi označavalo čudo Božje milosti. I to se dogodilo. Deca iz plemena Bitonga su se u potpunosti menjala učeći o Isusu u maloj školi napravljenoj od blata i slame, koju su sami izgradili.

Ta deca, željna znanja bila su prvi učenici misionijske škole Rusangu, škole koja nastavlja i danas da poučava decu o Božjoj ljubavi.

Narator 2: Adventistička škola Rusangu i dalje opstaje, i njeni učitelji i dalje poučavaju decu o Isusu. Prvobitna škola izgrađena od blata i slame je zamenjena novom od tvrdog materijala. Na istom zemljištu, nalazi se i velika srednja škola sa internatima, kao i adventistički univerzitet Rusangu, koji je pre nekoliko godina dobio deo darova trinaeste Subote, od čega je izgrađena univerzitetska biblioteka.

Narator 3: Naša današnja darovanja podupreće izgradnju toliko potrebne osnovne škole u severnoj Bocvani, u kojoj postoje akademije, ali ne i škole za mladu decu. Vrednosti adventističkog obrazovanja dobro su poznate u Bocvani, jer sačinjavaju integralni deo društva, stvarajući dobre građane. Mnogi učenici koji pohađaju adventističke škole bivaju kršteni i služe kao mostovi prema članovima svojih porodica i prijateljima. Ova nova adventistička škola služiće kao misionijski centar sa željom da se Hristovim Jevanđeljem dopre do celih porodica.

Narator 1: Naša današnja darovanja podupreće izgradnju adventističke osnovne škole Gejtvej u Bocvani, kao i proširenje trpezarije na univerzitetu Solusi u Zimbabveu. Ovu obrazovnu ustanovu danas pohađa više od 14 000 studenata. Univerzitet Solusi bio je prvi privatni visokoškolski obrazovni centar u Zimbabveu.

Narator 2: Zdravstvo danas predstavlja značajan prioritet. Naša misionijska darovanja trinaeste Subote omogućiće osnivanje adventističkog zdravstvenog centra Gveru u Zimbabveu. Ta zdravstvena ustanova pružaće usluge svim članovima lokalne zajednice, od najugroženijih, najsiromašnijih do najbogatijih. Ona će imati i pedijatrijsko odeljenje namenjeno deci iz te oblasti.

Narator 3: Čuli smo sa kojim izazovima i mogućnostima se suočavaju ljudi u Južnoafričko indijsko-okeanskoj diviziji Generalne konferencije Hrišćanske adventističke crkve, dok šire Radosnu vest, Jevanđelje, među svojim bližnjim. Pomozimo svojim obilnim darovima ljude u Bocvani i Zimbabveu, da mogu da dopru do mnogih Isusovim Jevanđeljem mira i ljubavi.

Budući projekti za trinaestu Subotu

Sledećeg tromesečja predstavićemo vam Južnoameričku diviziju (JAD). Vaša darovanja podupreće sledeće projekte:

- Dve plutajuće crkve na reci Amazon.
- Izgradnju crkve u agro-industrijskoj Adventističkoj transamazonskoj akademiji.
- Osnivanje novih crkava i centara uticaja u Paragvaju i Urugvaju.

U drugom tromesečju 2016. godine predstavićemo vam Južnopacifičku diviziju (JPD). Posebni projekti su namenjeni studiju "Glas nade" u Oklendu, na Novom Zelandu, porodičnom velnes centru u Suvi, na Fidžiju, kao i izgradnji dečijih obrazovnih centara u Papua Novoj Gvineji, Transpacifičkoj uniji i Novoj Kaledoniji.

Izvor informacija za čitaoce

Za više informacija o raznovrsnom kulturnom nasleđu i istoriji Bocvane, Zimbabvea i drugih zemalja Južnoafričke indijsko-okanske divizije (JAIOD), obratite se svojoj lokalnoj biblioteci ili putničkoj agenciji ili ambasadi željene zemlje. Ukucajte naziv zemlje u vašem Internet- pretraživaču. Sledeći veb-sajtovi mogu biti od koristi:

Bocvana: www.lonelyplanet.com/botswana

Zimbabve: <http://www.lonelyplanet.com/zimbabwe>

Možete takođe posetiti veb-sajt **Južnoafričke indijsko-okeanske divizije** (JAIOD):

<http://www.sidadventist.org>

Unija Bocvana: www.sidadventist.org

Unija Zimbabve fejs-buk stranica: www.facebook.com/zuc.adventist.org

Univerzitet Solusi: <http://solusi.ac.zw>

Onlajn informacije. Adventististički misioni veb-sajt sadrži dodatni materijal za misionu prezentaciju. Potražite reči i pesme na engleskom. Kao dodatak potražite dodatne informacije za aktivnosti u tim zemljama. Idite na www.AdventistMission.org.

Adventistički misioni DVD je besplatan prilog časopisu u kome se mogu videti priče iz zemalja o kojima smo govorili, kao i o Svetskoj misiji Adventističke crkve. Pitajte vođu subotne škole da vam napravi jednu kopiju DVD-a, ili idite na www.AdventistMission.org www.AdventistMission.org/dvd.

Sredstvo za ostvarivanje cilja

Pomoći će da se usmeri pažnja na svetsku misiju, i poveća sedmično misiono darovanje. Usredsredite svoju pažnju na Svetsku misiju i povećajte sedmična misiona darovanja. Zatražite od svog Odbora subotne škole da vam postavi cilj misionih darovanja. (Postavite malo viši cilj nego što je bilo za prošlo tromesečje, podelite sumu na 14 delova – (12 redovnih tromesečnih delova i 2 dela za trinaestu Subotu). Pokažite nedeljni grafikon progresa prema postavljenom tromesečnom cilju. Podsetite vernike, takođe, da aktivnosti svetske Crkve zavise od sedmičnih misionih darova u subotnoj školi. Dvanaeste Subote, podnesite izveštaj o misionom daru prikupljenom tokom tromesečja i podsetite članove subotne škole da pripreme svoje darove za trinaestu Subotu u narednoj sedmici. Ova informacija o prikupljenim sredstvima ohrabriće mnoge da nastave da prilažu svoja misiona darivanja.

Prevod: Dejan Majstorović

Lektura: prof. Tomislav Stefanović

Priprema: Odeljenje za Subotnu školu Jugoistočne evropske unije,
www.subotnaskola.org

Izdaje: TIP Preporod, Beograd

SVETI TOMA I PRINCIP

Južnoafrička indijsko-okeanska divizija

INDIJSKI
OKEAN

ATLANTSKI
OKEAN

UNIJE	CRKVE	GRUPE	ČLANOVI	POPULACIJA
Bocvana	124	95	37,827	1,866,000
Indijski Okean	842	1,177	130,205	25,802,000
Malavi	1,366	1,681	429,950	16,338,000
Mozambik	1,029	1,622	315,181	24,336,000
Severistočna Angola	407	599	142,162	8,654,000
Južna Afrika	1,173	425	150,458	58,877,000
Jugozapadna Angola	724	1,218	242,446	12,981,000
Zambija	2,319	3,695	944,898	14,187,000
Zimbabve	1,468	2,605	772,560	13,038,000
Sveti Toma i Princip	9	40	4,991	188,000
Ukupna	9,461	13,157	3,170,678	176,267,000

PROJEKTI:

- 1 Adventistička osnovna škola Gejtvej, Bocvana
- 2 Klinika Louer Gveri, Zimbabve
- 3 Proširenje trpezarije na Univerzitetu Solusi, Zimbabve